

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U POŽEGI
Sv. Florijana 2, POŽEGA

Poslovni broj: P-242/2026-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Požegi, po sucu Ljubomiru Mirković, kao sucu pojedincu, u građansko-pravnoj stvari tužitelja Stjepana Banovića, OIB:97234078441, Vladimira Nazora 52 g, Trenkovo, 34330 Velika, zastupan po opunomoćeniku Velimiru Galiću, odvjetniku u Požegi, Dragutina Lermana 6, protiv tuženika Addiko Bank d. d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB:14036333877, zastupan po opunomoćenicima iz OD Ćurković i Šanjug d. o. o., odvjetnicima u Zagrebu, Maksimirska 25, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, vr. p. s. 157,13 EUR, nakon javne glavne rasprave zaključene 21. rujna 2026. u nazočnosti tužitelja i njegovog opunomoćenika, a u nenazočnosti opunomoćenika tuženika, na temelju članka 335. stavak 4. Zakona o parničnom postupku, 30. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se, da je ništetna odredba članka 6. Ugovora o kreditu broj 5140260452 69700012166/2005 koji je tužitelj Stjepan Banović, Trenkovo, Vladimira Nazora 52 g, zaključio sa tuženikom Addiko banka d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, dana 07.12.2005 godine, u dijelu koji glasi:

„VI. Troškovi
Članak 6.

Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 2 % jednokratno, unaprijed.“

II. Nalaže se tuženiku Addiko banka d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, da tužitelju Stjepan Banović, Vladimira Nazora 52 g, sa osnova stjecanja bez osnove, isplati iznos od 153,53 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom po stopi određenoj člankom 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, (Narodne novine br. 153/2004) počev od 2. siječnja 2006. pa do 31. prosinca 2007., od 1. siječnja 2008. godine do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 01. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. po stopi u visini prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanom za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca

2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja europske središnja banke (u daljnjem tekstu: zatezna kamata), a u roku od 15 dana.

III. S preostalim djelom tužbenog zahtjeva u iznosu od 3,60 EUR (trieuraišezdesetcenti) sa zateznom kamatom počev od 2. siječnja 2006. pa do isplate tužitelj se odbija.

IV. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d. d. Zagreb, Slavonska avenija 6,OIB:14036333877, da tužitelju Stjepanu Banoviću, OIB:97234078441, Vladimira Nazora 52 g, Trenkovo, 34330 Velika, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 156,25 EUR (stopedesetšesteuradvadesetpetcenti) sa zateznom kamatom počev od 30. rujana 2026. pa do isplate, a u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj Stjepan Banović, OIB:97234078441.Vladimira Nazora 52 g, Trenkovo, 34330 Velika, u tužbi koju je podnio 16. srpnja 2026., istakao je kako je sa pravnim prednikom tuženika Addiko Bank d. d. Zagreb, Slavonska avenija 6,OIB:14036333877, Slavonskom bankom d.d. Osijek, podružnica Požega, Sv. Florijana 10, (u daljnjem tekstu: tužitelj i tuženik), sklopio 7. prosinca 2005., Ugovor o namjenskom kreditu broj: 5140260452-69700012166/2005, a koji Ugovor je javnobilježnički potvrđen kao javnobilježnički akt od strane Javnog bilježnika Ante Brekala, Požega, dana 7. prosinca 2005. godine pod brojem: OU-937/05 (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu). Namjena predmetnog namjenskog kredita, suglasno utvrđenog između ugovornih stranaka (članak 2. Ugovora o kreditu) bila je kupnja osobnog automobila od strane tužitelja.

Navedenim ugovorom o kreditu, istakao je tužitelj, pravni prednik tuženika mu je kao kreditor odobrio kredit za kupovinu osobnog automobila u iznosu od 12.100,00 CHF, u protuvrijednosti kuna prema srednjem tečaju za devize Slavonske banke d.d., na dan korištenja kredita. U čl. 6. je utvrđeno da korisnik kredita ima obvezu platiti kreditoru naknadu i to prema odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga koja u vrijeme sklapanja ugovora iznosi 2 %, jednokratno i unaprijed.

1.1. Tužitelj je nadalje istakao kako prilikom sklapanja ugovora pravni prednik tuženika njemu nije obrazložio koji su to troškovi u vezi postupka odobravanja kredita, a radi čega bi on morao unaprijed isplatiti kreditoru određeni novčani iznos po osnovi tzv. ulazne naknade. Također je istakao da mu nije objašnjena struktura tih troškova i zašto je iznos naknade u izravnoj korelaciji s iznosom kredita koji je zahtijevao. U ugovoru kreditor nije naveo po kojem će se tečaju obračunati sporna naknada, radi čega tužitelj spornu odredbu ugovora smatra suprotnom načelu savjesnosti i poštenja, a jer postoji očigledna neravnotežnost u pravima i obvezama strana na štetu tužitelja. Nadalje, tužitelj ističe u činjeničnim navodima tužbe da sve navedeno opravdano upućuje na zaključak da se o odredbi čl. 3. navedenog ugovora nije pojedinačno pregovaralo, da je zbog toga ugovorna odredba u navedenom djelu

nepoštena jer je uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na njegovu štetu kao potrošača. Kako on nije imao mogućnosti pregovarati s kreditorom, a jer je kreditor unaprijed otiskao formulirani ugovor tada je ocijenio da je navedena odredba ugovora vezano za ulaznu naknadu tj. za troškove obrade kredita ništetna, a zbog čega je sudu predložio da prihvati njegov tužbeni zahtjev na utvrđenje ništetnosti dijela odredbe čl. 6. navedenog ugovora o kreditu od 7. prosinca 2005. i da po osnovi restitucijskog zahtjeva tuženik njemu isplati 157, 13 EUR zajedno sa zateznom kamatom od prvog dana poslije naplate novčanog iznosa po osnovi obrade kredita pa sve do isplate, zajedno sa troškom parničnog postupka, na koji je zahtijevao zateznu kamatu od dana donošenja presude pa sve do isplate. Restitucijski dio zahtjeva je tužitelj obrazložio tako da je istakao kako je srednji tečaj HNB za CHF za HRK na dan 1.siječnja 2006. iznosio 4,78 HRK, a da je 2% od utvrđene protuvrijednosti od 12.100,00 CHF iznos od 57.838,00 HRK. 2% od ovoga iznosa je 1.156,76 HRK, a pretvarajući ovaj iznos u valutu EUR prema konverzijskom tečaju 1 EUR=7,53450 HRK dobije se iznos od 157,13 EUR koji je restitucijski zahtjev.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je istakao prigovor zastare, osporio je sve činjenične navode tužbe i iznesena tumačenja tužitelja. Protivio se svim dokaznim prijedlozima tužitelja i stoga osporio osnovanost tužbenog zahtjeva. Prigovor zastare tuženik je obrazložio tako da je istakao da se na zahtjev za isplatu temeljem stjecanja bez osnove primjenjuje opći zastari rok od 5 godina, a što znači da je za sva potraživanja s osnova stjecanja bez osnove, koja su nastala prije 17. srpnja 2021. nastupila zastara potraživanja. Budući da je kondemnatornim dio zahtjeva tužitelja u zastari tada tuženik smatra da tužitelj nema pravni interes za utvrđenjem ništetnosti jer deklaratorni tužbeni zahtjev ne može biti sam sebi svrha već interes za takav zahtjev mora proizlaziti iz mogućnosti da tužitelj tužbom potražuje isplatu, a kako to određuju odredbe ZPP-a.

2.1. Tuženik je ustvrdio da su tužitelj i tuženik ako ugovoren stranke pojedinačno pregovarali jer se tužitelj prije sklapanja ugovora o kreditu tuženiku obratio, a tuženik mu je u pregovorima vrlo jasno objasnio sve značajke ugovora, a to znači i o naknadi za obradu kredita i naknadi za prijevremenu otplatu kredita. Tuženik je ocijenio da je ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita dopuštena jer u bankarskom poslovanju banka ima pravo naplatiti naknade za svoje usluge, a koje su prethodno naznačene u tarifi naknada banke i ta tarifa je odobrena od strane HNB. Tuženik je ocijenio da je tužitelj imao dovoljno informacija iz kojih proizlazi da je bio u obvezi platiti naknadu za obradu kredita, a jer je o istoj naknadi bio o svemu informiran prije i za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu. Tuženik se protivio činjenici da bi tužitelj imao status potrošača te je predložio da tužitelj dokaže tu činjenicu u postupku. Tuženik je osporio zatraženi tijek kamata osobito onih koje se zahtijevaju prije podnošenja tužbenog zahtjeva. Tuženik je predložio odbiti tužbeni zahtjev uz naknadu troška parničnog postupka tuženiku.

3. Naime, predmet spora između parničnih stranaka je zahtjev tužitelja za utvrđenjem ništetnosti odredbe dijela čl. 6. Ugovora o namjenskom kreditu broj: 5140260452-69700012166/2005, od 7. prosinca 2005., a koji su zaključili kreditor Slavenska banka d.d. Osijek, podružnica Požega i korisnik kredita Stjepan Banović iz Trenkova, Velika, Stjepana Radića 19, (tužitelja je sada na adresi Trenkovo, Vladimira Nazora 52 g), a koja odredba u članku 6. glasi: "Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu,

a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga koja trenutačno iznosi 2% jednokratno, unaprijed", te i restitucijski zahtjev za isplatom 157,13 EUR, a koji prema izračunu tužitelja predstavlja navedeni iznos jer je tužitelj utvrdio da je 2% od ukupno odobrenog iznosa u kunama 57.838,00 HRK, iznos od 1.184,00 HRK a onda prema konverzijskom tečaju 1 EUR=7,53450 HRK taj iznos u kunama je zahtijevani iznos u valuti EUR.

4. Na pripremnom ročištu održanom 21. rujna 2026. nije bio nazočan opunomoćenik tuženika i kraj tako utvrđene činjenice, a imajući u vidu da se radi o restitucijskom zahtjevu koji je po svom iznosu minimalan, ovaj sud nije mogao eventualno utvrditi sudsku nagodbu pa je sukladno odredbi članka 292.a Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, dalje u tekstu: ZPP), sud po okončanju pripremnog ročišta rješenjem zaključio prethodni postupak i na istom ročištu održao i zaključio glavnu raspravu jer je ocijenio da je to moguće, s obzirom na okolnosti slučaja.

4.1. Tužitelj nije uz tužbu dostavio potvrdu o tome koji novčani iznos je pravni prednik tuženika obračunao po osnovi obrade kredita i kako te podatke nije u odgovoru na tužbu dostavio sudu tuženik tada sud utvrđuje da je na dan 1. siječnja 2006. godine srednji tečaj HNB za CHF iznosio 4,78 HRK, a što znači da je računskim putem bilo moguće utvrditi da je tužitelju odobren krediti za kupnju automobila u iznosu od 57.838,00 HRK. 2% od ovoga iznosa daje iznos od 1.156,76 HRK, a kada se ovaj iznos pretvori u valutu EUR prema konverzijskom tečaju 1 EUR=7,53450 HRK dobije se iznos od 153,53 EUR.

4.2. Sporno je između stranaka je li naprijed navedena odredba Ugovora o namjenskom kreditu od 07. prosinca 2005. ništetna, a ako je je li tužiteljev restitucijski zahtjev za isplatom iznosa od 157,13 EUR osnovan i to sa zateznom kamatom od 1. siječnja 2006. pa do isplate i je li osnovan tužiteljev zahtjev za isplatom troška parničnog postupka, a ako je, u kojem iznosu tuženik tužitelju treba isplatiti trošak parničnog postupka sa zateznom kamatom.

4.3. Sud je na glavnoj raspravi održanoj 21. rujna 2026. izvršio uvid u Ugovor o namjenskom kreditu od 07. prosinca 2005. broj ugovora: 5140260452-69700012166/2005, potvrđen kod javnog bilježnika Ante Brekala u predmetu OU-937/05 od 7. prosinca 2005., a koji su sklopili prednik tuženika Slavenska banka d.d. Osijek, podružnica i korisnik kredita Stjepan Banović te je u svrhu dokazivanja saslušao tužitelja Stjepana Banovića.

5. Saslušan u svrhu dokazivanja tužitelj je istakao da je zaključio Ugovor o namjenskom kreditu bez depozita i to sa Slavonskom bankom d.d. Osijek, ali je otišao u Poslovnicu ove banke u Požegi i tamo je razgovarao sa službenom osobom banke, gospodinom Hrvojem Paićem. Dodao je kako je gospodinu Paiću priopćio da želi realizirati u njihovoj banci kredit radi kupnje osobnog automobila i to marke Opel, model Astra, tip Clasic, 1,4, 16V. Gospodin Hrvoje Paić mu je rekao da može dobiti kredit u valuti CHF, ali da će se odobreni kredit u iznosu koji je potreban da se plati koncesionaru, računati u HRK, a to znači da ja nije dobio novac u HRK od banke već je banka doznačila taj novac u HRK upravo tom koncesionaru od kojeg je kupio automobil, a to je bilo u Osijeku i sjećao se da je koncesionar imao ime P.S.C.

Osijek, d.o.o. Osijek, Sv. Leopolda Bogdana Mandića 111. Naglasio je da njemu u banci ništa nije posebno objašnjavano i posebno mu nitko nije rekao da će njemu za obradu kredita banka uzeti određeni novac. Rečeno mu je da mu je kredit odobren i da ode kod Javnog bilježnika potpisati Ugovor o namjenskom kreditu, a on je to učinio 7. prosinca 2005. i bilježnik je taj Ugovor potvrdio. Ništa njemu ni bilježnik nije govorio, a nakraju je svoga iskaza istakao da u vrijeme realizacije kredita nije imao u vlasništvu neki obrt ili eventualno bio vlasnik udjela u trgovačkim društvima. Automobil mu je služio isključivo za njegove osobne potrebe i potrebe njegove obitelji.

6. U vrijeme zaključenja navedenog Ugovora o kreditu bio je na snazi Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/2003 - dalje u tekstu: ZZP/03) a odredbom članka 81. stavak 1. i 2. propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog Ugovora trgovca.

7. Dakle, poklanjajući vjeru iskazu tužitelja da se o navedenoj odredbi Ugovora nije pojedinačno pregovaralo to još uvijek ne znači da bi navedena ugovorna odredba bila suprotna načelu savjesnosti i poštenja i izazvala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Međutim, imajući u vidu da je tužitelju bilo prijeko potreban novčani iznos za kupnju automobila, da je tužitelj komitent tuženika i prije negoli je realiziran kredit 2005., da službena osoba banke nije s tužiteljem pojedinačno pregovarala, a da je navedena ugovorna odredba (članak 6. stavak 1.) unaprijed bila formulirana od strane banke i da tužitelj kao potrošač nije mogao na istu utjecati, bez obzira što je bila jasna i uočljiva, takva ugovorna odredba je suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, bez obzira o visini iznosa naknade. Također je sud imao u vidu činjenicu da bi tužitelj neprihvatanjem ove ugovorne odredbe bio ograničena u realizaciji navedenog iznosa kredita koji mu je bio nužan za kupnju automobila, a koji je tužitelju i njegovoj obitelji služio isključivo za njihove privatne potrebe i to prema namjeni automobila.

8. Zbog ovih razloga sud u smislu odredbe članka 87. stavak 1. ZZP/03 utvrđuje da je doista nepoštena ugovorna odredba o ulaznoj naknadi i ništava odredba navedenog Ugovora, a slijedom čega sukladno odredbi članka 323. ZOO/05, sud zaključuje da je tuženik dužan vratiti tužitelju novčani iznos koji je primio po osnovi dijela ništetne odredbe rečenog Ugovora i to sa zateznom kamatom od prvog sljedećeg dana kada je ova naknada tužitelju naplaćena pa sve do isplate.

9. U smislu odredbe članka 1111. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23 - u daljnjem tekstu: ZOO/05) tuženik neosnovano stekao navedeni novčani iznos i kako je tuženik nepošten stjecatelj tada u smislu odredbe članka 1115. ZOO/05 treba platiti i zateznu kamatu od prvog dana poslije stjecanja navedenog novčanog iznosa, a što znači da kada tuženik nije dokazao suprotno, dan stjecanja novčanog iznosa po osnovi obrade kredita je 1. siječnja 2006., kako je istakao tužitelj. Međutim, utvrđujući da je srednji tečaj za CHF za HRK prema tečajnoj listi HNB-a na dan 1.siječnja 2006.

iznosio 1 CHF=4,78 HRK tada se jednostavnim obračunskim putem može utvrditi da je iznos odobrenog kredita od 12.100,00 CHF na dan 1. siječnja 2006. predstavljao iznos od 57.838,00 HRK. 2% od ovoga iznosa je iznos do 1.156,76 HRK, a 1.156,76 HRK prema konverzijskom tečaju 1 EUR=7,53450 HRK daje iznos od 153,53 EUR. Ovaj novčani iznos je tužitelju dosuđen sa zateznom kamatom od prvog sljedećeg dana poslije naplate tj. od 2. siječnja 2006. pa do isplate, a zatezna kamata je definirana Uredbom o visini stope zatezne kamate (Narodne novine br:153/2004) i čl. 29. st. 2. ZOO/05, dok je za razliku između presuđenog i zahtijevanog iznosa od 3,60 EUR i zateznom kamatom od 2. siječnja 2006. pa do isplate, zahtjev valjalo odbiti.

10. Prigovor zastare potraživanja koji je istakao tuženik nije osnovan.

11. Naime, tuženik pravno ocjenjuje da niti jedna od presuda za kolektivnu zaštitu potrošača a niti neka druga pravomoćna presuda ne utvrđuje ništetnima ugovorne odredbe o naknadama za obradu kredita i da onda nema ni tužbe koja bi prekinula tijekom zastarnog roka za ovu navodnu tražbinu, a sve kada bi ovaj sud iz bilo kojeg razloga zauzeo stav da je navedena odredba uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa da bi zbog toga bila ništetna, što tuženik osporava u cijelosti, opet bi potraživanje tužitelja, tvrdi tuženik bilo u zastari obzirom na značajan protek vremena od plaćanja naknade.

11.1. Ovaj sud zaključuje da potraživanje po osnovi plaćene tzv. ulazne naknade nije zastarjelo jer zastara počinje teći tek od pravomoćnosti presude kojom je utvrđena ništetnost djela ugovorne odredbe navedenog Ugovora. Upravo je u ovoj presudi utvrđena ništetnost djela Ugovora o ulaznoj naknadi i onda zastarni rok od 5 godina nije protekao. Treba istaći da i prema pravnom shvaćanju građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzetom na sjednici od 30. siječnja 2020. i objedinjenom pravnom shvaćanju o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF zauzetom na sjednici građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 31. siječnja 2022., u odnosu na potraživanje tužiteljice s osnove ništetne valutne klauzule zastara je u smislu članka 241. ZOO/05 prekinuta podnošenjem tužbe u postupku kolektivne zaštite potrošača s time da je zastarni rok u odnosu na to potraživanje po toj osnovi počeo ponovno teći od dana pravomoćnosti presude Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., dok zastara potraživanja s osnove ništetne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi počinje teći tek pravomoćnošću presude donesene u ovom postupku kojom je utvrđena ništetnost te odredbe. Kako je ništetnost djela odredbe vezano za tzv. ulaznu naknadu utvrđena tek u ovom postupku tada potraživanje tužitelja nije zastarjelo.

12. Odluka o trošku temelji se na odredbi članka 154. stavak 5. ZPP-a jer tužitelj nije uspio samo u neznatno dijelu restitucijskog zahtjeva (s osnovom uspio u cijelosti a s iznosom u 98%). Kako je tužitelja zastupao opunomoćenik – odvjetnik tada je u smislu odredbe članka 155. stavak 2. ZPP-a u ovom sporu sud u pogledu troškova primijenio Tarifu o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 138/23 – dalje OT) i odmjerio tužitelju troškove prema toj Tarifi, a vodeći se stavkom 1. ove odredbe koja propisuje da će sud prilikom odlučivanja o troškovima postupka stranci odrediti naknadu samo onih troškova koji su bili potrebni za vođenje parnice.

13. Odvjetnik je kao opunomoćenik tužitelja tužitelju sastavio tužbu, za sastav tužbe sud je priznao odvjetniku 25 bodova (Tbr. 7. točka 1. OT) te i za nazočnost pripremnom ročištu na kojem je zaključen prethodni postupak i održana glavna rasprava 21. rujna 2026. također 25 bodova (Tbr. 9. točka 1. OT). Dakle, kako je vrijednost boda 2,00 EUR ukupno priznata nagrada radi zastupanja tužitelja utvrđena je iznosom od 50 bodova ili 100,00 EUR. Kako je opunomoćenik-odvjetnik nazočio i ročištu za donošenje, objavu i uručenje pisanog sastava presude tada mu je valjalo priznati nagradu u iznosu od 25,00 EUR (Tbr. 9 točka 3. OT) osnovica za obračun PDV-a je 125,00 EUR, PDV iznosi 31,25 EUR pa je ukupno priznata nagrada opunomoćeniku-odvjetniku u iznosu od 156,25 EUR i taj novčani iznos je tužitelju priznat kao izdatak, a u ovoj parnici to je njemu priznati trošak parničnog postupka, sa zateznom kamatom od donošenja ove presude pa do isplate, a jer je zateznu kamatu na dosuđeni trošak parničnog postupka tužitelj zahtijevao u smislu odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a.

14. Zbog iznesenih razloga odlučeno je kao u izreci.

U Požegi, 30. rujna 2026.

Sudac:
Ljubomir Mirković

Uputa o pravu na žalbu:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba. Podnosi se ovome sudu pismeno u roku od 15 dana od dana primitka presude. O žalbi odlučuje županijski sud.

Dna:

1. Odvjetnik Velimir Galić, Dragutina Lermana 6, Požega
2. OD Ćurković i Šanjug d. o. o., Maksimirska 25, Zagreb

Broj zapisa: **9-3088d-ee20c**

Kontrolni broj: **0122b-0d1d6-c223c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku,
Općinski sud u Požegi potvrđuje.

